

Halte 9 (Perpignan en Montelimar) en hoe het verder ging.

Deze bijdrage heeft even op zich laten wachten i.v. met andere zaken die mijn volle aandacht hadden.

Deze laatste ZLU-vlucht, Perpignan, en tevens de laatste vlucht voor het kampioenschap "ochtendlossing" bij "Stichting Marathon Noord" (SMN) werd wederom afgewerkt onder regenachtige omstandigheden zoals wij die de laatste tijd bijna normaal zijn gaan vinden.

Ik had geen goed gevoel over een goede afloop van dit concours om reden dat de duiven al snel met slechte omstandigheden geconfronteerd zouden worden. Mijn duivenvriend, Jaap Mazee, uit Ens had hier een duidelijke andere mening over toen ik hem in alle vroegte aan de lijn had, "Ernst mijn vader zei, vluchten met regenbuien met wind op de staart verlopen altijd goed". Ik moet zeggen hij had gelijk het werd een regelmatig concours met weinig achterblijvers. Op deze vlucht stelde hij met een 12^e plaats bij de SMN zijn marathonkampioenschap "Ochtendlossing" veilig, een knappe prestatie. Met vijf duiven van de zes in de prijzen bevestigde hij zijn uitspraak.

Voor mij was het een vlucht om snel te vergeten, 4 duiven mee 2 achter in de uitslag bij de Fondunie 2000 en SMN. Het was "op" met mijn favorietjes.

Over Montelimar kan ik kort zijn. Deze vlucht ging vanwege het slechte weer niet door, helaas want volgens de begeleiders waren vrijdag de condities goed. Jammer maar het is niet anders.

Het "stille seizoen" is inmiddels aangebroken, dit is eigenlijk niet het goede woord want de periode van rui is niet bepaald stil te noemen. Het is naar mijn idee de belangrijkste voorbereiding op het nieuwe seizoen. Het oude "spul" moet vervangen worden en dat vergt veel van het "fabriekje". Je ziet het ook aan de duiven, het lijkt wel of er een tijdsklok aftikt, van de een op de andere dag laten zij het verenkleed vallen, de broedbak ligt bezaaid met donsveren. De behoefte om te vliegen is weg, een paar rondjes en ze zitten weer op het hok, het liefst zitten zij teruggetrokken op hun schapje. Waar ze wel behoefte aan hebben is een bad. Gemiddeld tweemaal in de week hebben zij bij mij gelegenheid om hier gebruik van te maken en aan de gretigheid te zien hebben zij daar ook behoefte aan. Ik maak van de gelegenheid gebruik om van de vloeren weer een glad oppervlak te maken.

Ik geef het bad namelijk in het hok, na het bad de vloer met een trekker zoveel mogelijk "watervrij" maken, even de vloerverwarming aan en je maakt de volgende dag met plezier weer het hok schoon. Ja, de duiven krijgen bij mij in het hok het bad. Waarom? Ik heb het altijd zo gedaan en laat ik het er maar bij houden wat ik hiervoor schreef, ik heb nou eenmaal een hekel aan smerige hokken.

Ik heb sinds twee jaar buiten van een "witlofbak" 120□, een bad gemaakt. Ik dacht; "lekker op het terras naar badende duiven kijken". Mooi niet dus, met geen mogelijkheid krijg ik ze er in, watersproeiers erop, voer in gestrooid, het lukt mij niet. Tips zijn welkom.

De duiven zitten op dit moment aan hun jaarlijkse paratyfuskuur van onze plaatselijke dierenarts. Dit is een kuur die tevens ruibevorderend is en dus tijdens de ruitijd goed op zijn plaats is. Deze kuur wordt gedurende 21 dagen verstrekt in het drinkwater met twee dagen in de week conditiepoeder over het voer ter ondersteuning. Voor de rest moeten zij met twee soorten ruivoer, dagelijks een portie mineralen en grit en tweemaal in de week lookolie en biergist hiermede hun verenpak met goed gevolg kunnen vernieuwen.

Het is ook weer de tijd van de diverse feestavonden (middagen) waar de kampioenen van dit jaar worden gehuldigd en waar je weer gezellig over onze geliefde hobby kunt praten. Elk weekend is er wel wat te doen en dan heb ik het nog niet over de tentoonstellingen die ook weer aanstaande zijn. Mijn eerste optreden is in Baarn, tijdens de feestavond van Fondclub Gooi & Eemland heb ik mijn schrijfster al ontmoet, ja het gebeurt niet vaak dat je een vrouwelijk persoon tegenkomt bij keuringen maar in Baarn schijnt zij een vaste waarde te zijn. Ik verheug mij er al op.

Dit weekend was het de beurt aan de Stichting Marathon Noord die hun kampioenen van dit jaar huldigen. Ik vind dit een van de mooiste gebeurtenissen. Geen groot gezelschap, liefhebbers die van hetzelfde "spelletje" houden, elkaar het succes gunnen en ook waarderen, een perfecte organisatie met tijdens de huldigingen altijd weer een bevlogen optreden van het erelid Hans Eyerkamp een genot om dit mee te maken. Een van die kampioenen was mijn goede vriend Jaap Mazee. Zoals hierboven al beschreven werd hij dit jaar Marathonkampioen "Ochtendlossing", een titel waar iedereen jaloers op is. Deze prestatie krijgt nog meer glans als men bedenkt dat hij in het verleden al de titel Marathonkampioen "Middaglossing" wist te bemachtigen. Dit is tot op heden nog niemand gelukt. Prachtig was ook te zien hoe hij achter de microfoon plaats nam en zijn visie op het huidige fondspel gaf. Hij begon zijn toespraak met "Vrienden van het lange wachten, duivensport is **bijna** zo mooi als seks"! Hoe krijgt hij het verzonnen, Jaap ten voeten uit. Zijn boodschap "hou het simpel, verdeel Nederland weer in noord en zuid, doe net zoals vroeger vlieg St. Vincent, Dax, Bergerac met èèn of twee vluchten er omheen en dat is het". Gezien het applaus was een groot gedeelte van de aanwezigen het hier mee eens.

Marathonkampioen "Middaglossing" werd Jan Brinkman (85!) uit Raalte. Een man die zijn hele leven al de duivensport beoefend. Prachtig hoe hij op zijn leeftijd de jonge garde het nakijken heeft gegeven en op het hoogste podium stond.

Verleden jaar stond mijn clubgenoot Wout van den Hoek op het hoogste podium. Ik denk, als ik zijn gezichtsuitdrukking bekeek, dat hij vandaag weer extra gemotiveerd is geworden om volgend jaar weer van de partij

te zijn maar in mijn nabijheid heb ik ook al anderen die ambitie horen uitspreken. Wij gaan het hopelijk meemaken.

Ik hoor de laatste tijd ook weer geluiden van leden in het grensgebied van twee afdelingen die over willen stappen naar een vereniging in een andere afdeling. Hierop wordt dan vaak naar de letter van de voorschriften gehandeld. De reden waarom zij willen overgaan vind ik persoonlijk niet zo belangrijk. Feit is dat zij het niet meer naar de zin hebben in hun afdeling. Wanneer je binnen je afdeling over wilt stappen van de ene vereniging naar een andere zijn geen belemmeringen. Wil je als liefhebber in het grensgebied naar een andere afdeling ben je gebonden aan de vastgestelde grens. Je moet dan goede argumenten hebben om het voor elkander te krijgen. Maar waar gaat het eigenlijk om, wat is in deze voor het **behoud** van leden belangrijk. Volgens mij het plezier in de sport behouden toch? Ik kan mij voorstellen dat dit een reden kan zijn om de sport vaarwel te zeggen en dat is het laatste wat wij toch willen denk ik. Naar mijn idee moet er in het grensgebied de mogelijkheid geboden worden om over te stappen ongeacht de motivatie van het lid. Hoe groot het gebied moet zijn kun je over discussiëren maar het behoud van leden, lees **spelvreugde**, moet voorop staan.

Zo dit was het dan weer, houdt ze gezond en denk in dit "stille" seizoen ook aan je naasten want die hebben veel moeten accepteren in de voorgaande periode.

E. Verheijen